Jesusse kätte lubbasin ja andsin. Ja sest sadik on armas Önnisteggia mind aitnud, ja on mo hädda wähhendanud, ja ma lodan kindlaste Ta peäle, et Ta mind ka weel saab aitma, ja mo ello otsani mo abbi saab ollema. Ja waatke nenda, armas Öppetaja, ollete, Jummala sure armo läbbi, mo ihho ja mo hinge peästnud.

Sure süddame liggutamisse ja pühha römoga, olli se armas, kallis Öppetaja peält sedda kuulnud, mis mees olli räkinud, ja panni siis weel senna jure, ütteldes: Wata, armas söbber, nenda woib suur Jummal taewas, wahhest ka kirriko kellad ommaks käsjuks ja teniaks tehha, otsima ja koio toma, mis on ärrakaddunud! Agga siis ta wöttis kätte se leitud ja peästetud önsa hingega, pölweli maas, Jummalat tännada ja kita.

Kadduw mailma lust.

Sedda tössisema melega meie omma Jssandat ja Önnisteggiat tunnistame, sedda ennam teotakse meid mailmast. Kui sa ütled: kargaminne, tantsiminne, mängiminne, tühja lusti taggaaiamjinne, se keik on pat; — sind siis naertakse ja öeldakse, et olled jölle, ja arwatakse öige kül ollewad ja walgussest, kui ütlewad: „Kes ei pea lusti ka, tedda pean albiks ma.“ — Agga ärra sest ei pea luggu, waid jä sinna agga tössise melega Jssanda pole hoidma ja Temma järrele käima; küllab Temma sedda sulle kätte tassub. Temma jo isse ütleb: „Önsad ollete teie, kui inimessed teid minno pärrast laimawad, ja takkakiusawad, ja rägiwad keiksuggu kurja teie wasto, kui nemmad walletawad. Römustage ennast, ja olge wägga röömsad, sest teie palk on